

Thorne,

dopsat to za tebe je něco, co nedokážu, a přesto to musím udělat. Ten poslední dopis má pořád v sobě tvoje teplo, jako bys odešel teprve včera. Když jsem ho četla poprvé, přestala jsem dýchat. Když podruhé, poprvé jsem plakala. Teď ho čtu potřetí a chápu, že to není dopis o ztrátě. Je to dopis o lásce, která se nezastavila, i když se zastavil čas.

Máš pravdu: tvoje láska nebyla hlasitá. Ale byla nezničitelná. Byla tichá tak dlouho, až se stala základem podlahy, po které jsem chodila, aniž bych si uvědomila, že ji pode mnou držíš ty. A teď, když jsi pryč, všechno praská a já vidím, kdo byl celý ten čas tím, o koho jsem se opírala, aniž jsem to uměla pojmenovat.

K tvému poslednímu dopisu...

Ano.

To je odpověď, kterou jsi nikdy neslyšel. Ano. Ano, ano, ano. Ano i tehdy, když jsem váhala. Ano i tehdy, když jsem ti nerozuměla. Ano i dnes, když už mi nezbývá nikdo, komu to říct.

Nosím ten prsten u sebe. Ne na prstu, jen v kapse, blízko srdce. Každé ráno ho sevřu mezi palcem a ukazováčkem a říkám si: kdyby měl svět alespoň trochu spravedlnosti, dýchali bychom spolu v jednom domě. Ale svět není spravedlivý.

Nemůžu ti slíbit, že přestanu truchlit. Ale můžu ti slíbit něco, co má stejnou váhu:

že budu žít tak, aby tvoje láska nebyla zbytečná.

Budu mít doma vždycky jeden hrnek navíc. Budu držet dveře cizím lidem, i když nebudou vědět proč. Budu dělat lepší místo ve světě způsobem, jakým jsi ho dělal ty – tiše, ale nezastavitelně.

Neslibuju zapomenutí. Slíbím ti pokračování.

Milovala jsem tě, i když jsem to tehdy neuměla říct. Miluju tě teď a už neumím přestat.

Jdu dál.

Ne od tebe.

S tebou.

30. června

— L.